

LUO LIPPUJEN!

N:o 8 VAPPUNUMERO Smk. 3:—

Tämän numeron sisällys:

Lukijoillemme!

Tutustukaa toisessa paikassa lehteä olevaan kilpailuselostukseemme.

Huomattava osa tähän numeron tarkoitetuista kilpailuilmoituksista on täytynyt tilanahtauden takia jättää seuraavaan numeroon, joka ilmestyy erityisenä maanpuolustusnumerona 15. 5. 1937.

Tässä numerossa ovat seuraavat kilpailuilmoitukset:

Kahvi Oy.

Harrastelijain Aitta.

Kenkätehdas Kaleva (Elite-kenkä).

Aero Oy.

Oy. Mallasjuoma.

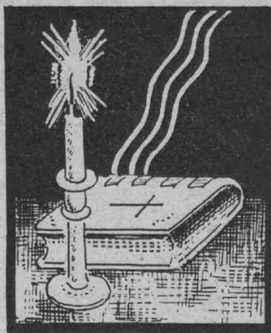
LUO LIPPUJEN!

ISÄNMAALLIS-KANSALLINEN TAISTELULEHTI

N:o 8 1. 5. 1937

Vastaava toimittaja: VILJO LIUS

Toimitus ja konttori: Helsinki, Hallituskatu 17, ovi 209. Puh. 35316. Avoinna 9—17

SODOMA PALAA!

„Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi."
1 Moos. 19 : 17.

Nämä tekstin sanat saattavat tuntua kerrassaan sopimattomilta tällaisen taistelulehden palstoilla. Nuori ihminen, joka on täynnä elinvoimaa ja rohkeutta, saattaa loukkaantua kehoituksesta: „Pakene!" Ja sitäpaitsi! Se, joka kerran on vihkinyt itsensä taisteluun isänmaan puolesta, e i s a a tuntea sanaa: pakene. Hän ei saa väistyä, vaikka t u l i hänet polttaisi.

On aivan o i k e i n, mitä ajattelet pakenemisesta. Tämän hetken nouseva nuoriso ei saa vapista, vaikka koko maailma ja sen mahtavat riehuisivat ympärillä. Sen täytyy olla e l ä v ä m u u r i sillä rajalla, jonka yli pimeyden vallat ja voimat eivät saa astua askeltakaan. Jos muuriin syntyy aukko, täytyy jokaisen olla valmis astumaan siihen.

Mutta on merkillistä, kuinka t o d e l l i n e n elämä sisältää aina vastakohtia. Juuri nyt, kun näin voimakkaasti täytyy painostaa nuorison paikallaanpysymistä, vieläpä hyökkäämistä, nousevat tulikirjaimin eteen Raamatun sanat: „P a k e n e h e n k e s i t ä h d e n, ä l ä k a t s o t a a k s e s i."

Nyt on tultu toiselle taistelulinjalle — taistelulinjalle, jolla käydään sotaa ihmisten i j ä i s e s t ä kohtalosta. Sinunkin sielusi ijäisestä kohtalosta, hyvä nuori lukija!

Tuleeko sinun eteesi koskaan se ajatus, että tämä nykyinen elämäsi on vain kiitävä hetki tulevaan verraten ja että se tuleva on t o t i s i n t a t o t t a? Onko sinulla vielä tallella se i j ä i s y y s a i s t i, jonka Jumala on sinun sieluusi istuttanut?

Tämä nykyajan elämä on näet sellaista, että se sangen helposti vioittaa ijäisyysaistin. Nykyajan ihminen on maallistunut, maahan juurtunut ja myös siitä elinvoimansa ottava ihminen.

Jumalan enkeli sanoi tämän kehoituksen: „Pakene!" Lootille, kun Sodoman saatanallinen kaupunki loimusi jo Jumalan vihan tulessa. Loot pakeni e i k ä k a t s o n u t t a a k s e e n. Hän oli k e r t a k a i k k i a a n hylännyt synnin kaupungin, jossa oli asunut. Hänen katseensa oli suunnattu vuorille, joitten huiput vain hämärästi heijastuivat. Hän lähti etsimään toista kaupunkia.

Lootin vaimo katsoi taaksensa. Ehkä joku synti oli niin rakas, ettei voinut olla katsomatta. Mutta se merkitsi ijäistä ratkaisua vaimon kohdalle. Häntä kohtasi Jumalan vihan tuomio.

Tuntuu siltä, että moni nykyajan kaupunki on paljon synnillisempi kuin Sodoma konsanaan. Kaikki, mikä nyt on kehittynyt niin huimaavasti, palvelee syntiä. Ihmisen neron ja voiman on synti ottanut aseekseen. Harjoitetaanhan nyt rauhan ja rakkaudenkin nimissä jumalattomuutta, järjestettyä ja suunnitelmallista jumalattomuutta, jonka uhka lähestyy peloittavalla tavalla Suomenkin kansaa.

Jokainen kaupunki ja kylä, missä nuoriso joutuu elämään tätä v a a r a l l i s e n a j a n elämää, on Sodoman kohtalon alainen. Miten on, hyvä lukija? Oletko sinä niin rakastunut Sodomaasi, ettet jaksa jättää sitä, kun Jumalan sana huutaa sinulle:

„Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi!"

Erkki Ervamaa.

Elias Simojoki

Isänmaallisen kansanliikkeen nuoriso-osastojen johdon puolesta toivotan kaikille nuoriso-osastolaisille uutta innostusta kansallisessa taistelussamme!

Kun vastustajamme suuntasivat kansallista nuorisoa vastaan raskaimman iskunsa ja Sinimustajärjestö lakkautettiin, riemuittiin vastustajaimme leirissä ja uskottiin, että sillä iskulla tainnutettiin koko nuori taisteluliike. — Kuitenkin muodostui tuosta kuolin-iskuksi tarkoitetusta iskusta huitaisu ilmaan. Sillä niinkuin elämän ikuisessa kiertokulussa kevät saapuu aina uudelleen ja uudelleen, niin myös nuorison synnyttämät kansalliset herätysliikkeet aina uusiintuvat kansakunnan elämässä. Taantumuksellisinkaan hallitus- ja virkavalta ei kykene mahtikäskyillään niitä tukahduttamaan, sillä silloin olisi sen tukahdutettava itse *nuoruus*.

Nykyisen „kansanrintamahallituksen" ohjelmassa on luvattu hallituksen taholta kiinnittää erikoinen huomio myös siihen, ettei nuorison keskuudessa harjoiteta poliittista kiihoitustyötä. Kansallisen nuorison ei tarvitse tätä uhkausta pelätä, sillä sitä ei ole kiihoitettu muuhun kuin isänmaanrakkauteen ja kansalliseen itsetuntoon ja sitä kiihoitusta tullaan sen keskuudessa edelleen jatkamaan. — Kuitenkin olkoon sanottu sekin, että tämä nuoriso on oppositiossa sitä kansanrintama-aatetta vastaan, joka ilmenee nykyisen hallituksen muodostuksessa. Tämä oppositio-mieli on kallis lahja Suomen kansalle tällä hetkellä, jolloin marxilaisuus käyttää hyväkseen sen heikkoa kansallista mieltä taluttaen sitä talutusnuorassaan. Kansallinen nuoriso ei saa koskaan nöyrtyä siihen. Sen on valvottava ja oltava huutavan äänenä korvessa joutukoonpa se itse kärsimään senvuoksi mitä tahansa. Sen on seistävä muurilla ja huudettava varoitushuutonsa silloinkin, kun suurin osa porvareistamme tasoittaa vuoria ja kukkuloita valmistaakseen marxilaisuudelle tietä.

Vastustajamme ovat sanoneet, että tämä kansallinen liike on luonteeltaan fascistinen ja noudattaa ulkomaisia esikuvia. Me annamme suuren arvon Saksan ja Italian kansallisille liikkeille, joihin on taittunut bolshevismin hyökyaalto. — Mutta IKL:n nuorisoliike on suomalaiskansallinen, joka on jos koskaan, käynyt ilmi näiden päivien kansallisessa taistelussa. Koskaan eivät tulekaan ne suuret ihanteet, joita IKL edustaa, voittamaan ellei se pysy natsionalistisen ajatuksen pohjalla. Olen vakuutettu siitä, ettei puoluevalta koskaan kykene luomaan J. W. Snellmanin aavistamaa suomalaiskansallista valtiota. Se pettää aina suomalaisuusohjelmansa kun tilannepoliittiset edut niin vaativat, se on tuhannesti nähty. Mutta kansallinen nuoriso ei petä, se on syytä painaa mieleen niiden, jotka itse ovat ratkaisevalla hetkellä perääntyneet suomalaisen kunnian vaatimusten tieltä.

Yksi vastustajiemme aina uudestaan ja uudestaan vastaamme sinkoamia syytöksiä on se, että jos IKL voittaa, tulee se luomaan tähän maahan jonkinlaisen uuspakanallisen uskonnon isiltä perityn kristillisen uskon sijaan. Tässä suhteessa on viitattu erikoisesti uuspakanalliseen liikkeeseen Saksassa. — Mielestäni jos mikään syytös on aiheeton, niin on tämä syytös. Tämä kansallinen liike on syntynyt herännäiskansan keskuudessa vastavaikutuksena juuri marxilaista jumalanpilkkaa vastaan. Siihen kuuluu tämän kansan vakavinta uskonnollista ainesta. — Mutta sinänsä syytös kohdistettuna vaikkapa Saksan kansaa vastaan on häpeämätön. Kyllä tässä maassa on uutta ja vanhaa pakanuutta tarpeeksi tarvitsematta sitä Saksasta asti hakea. Ennenkaikkea on meidän muistettava, että meidän omassa hallituksessamme on kirkosta eronneita miehiä ja sen hallituksen johtavana sieluna mies, Väinö Tanner, joka on sanonut: *„Kirkko on vihollisemme, jota ei kannata sääliä"*. Lähitulevaisuus on osoittava, alkaako todella kirkkoa vastaan tuo säälimätön taistelu, jota on ennustettu.

Kansallisen nuorison on kuitenkin muistettava, ettei riitä uskonnollisten asioiden pelkkä kunnioitus, vaan tarvitaan ennenkaikkea persoonallista heräämistä synnin

(Jatk. siv. 156.)

Kansallinen nuoriso

Kansallisen nuorison taistelu ei ole helppoa, mutta se on tinkimättä käytävä voittoisaan loppuun. Kansa on saatava yhdeksi kokonaisuudeksi!

Vain nuorison luja usko, uhrimieli ja ylevät aatteet voivat murtaa ne ennakkoluulojen muurit, mitkä nyt erottavat eri kansalaispiirejä toisistaan.

Korkeimpana kohoavat nuo ennakkoluulojen muurit työläisten ja muiden yhteiskuntapiirien väliin, jakaen kansan kahtia. Nuoriso on samoin jaettu. Muurien suojana on syvä kuilu, yhteiskunnallisten epäkohtien luoma, ylipääsemättömältä näyttävä kuilu.

Saman kansan nuoriso elää aivan erilaista elämää. Ne aatteet, jotka innoittavat kansallista nuorisoa, ovat vieraita työläisnuorisolle. Mutta meidän on löydettävä yhteinen tie, yhteinen päämäärä, päämäärä, joka antaa työläisnuorisolle elämän uskoa ja johtaa heidät kansallisen nuorison kanssa samaan taistelurintamaan.

Työläisnuoret ovat elämän kovan koulun kasvatteja. He tietävät, että vain karu todellisuus antaa heidän aatteilleen siivet. He ovat saaneet sammuttaa, sekä ruumiillista — että henkistä nälkäänsä niillä rippeillä, jotka putoilevat yltäkylläisten pöydiltä. Jos työläisnuorisolle puhutaan aatteista, jotka eivät ole sukua leipäkysymysten ratkaisulle, ei työläisnuorisoa saada sellaisia aatteita palvomaan. He kulkevat omaa tietänsä, kantavat mielessään ylpeitä unelmia, palvovat jaloja aatteita, aatteita, joiden toteuminen tietäisi heidän omien ja tovereittensa kärsimysten päättymistä ja johtaisi koko ihmiskunnan onneen.

Niin uneksii työläisnuoriso, ihania unelmia, valmiina uhrautumaan aatteelleen, oman sekä luokkansa puolesta, samalla luullen tuottavansa onnea koko ihmiskunnalle.

Vain aatteen voima voi valloittaa nuorison! Se pitää paikkansa myös työläisnuorisoon nähden.

Voidaanko työläisnuorisoa valloittaa kansalliselle aatteelle? Voidaan! Mutta vain yhdellä ehdolla: *Kansallisen aatteen pitää ratkaista ne taloudelliset kysymykset, jotka muodostavat työläisnuorison aatteille perustan.*

Onko se mahdollista? On! Kansallinen nuoriso toimii tosin vielä nyt sellaisten aatteellisten kysymysten puitteissa, jotka eivät ratkaise sen kohtaloyhteyttä koko kansaan. Mutta totuus on se, että kansallinen nuoriso nyt jo hapuilee oikeata tietä. Jokainen avokatseinen tarkkailija havaitsee, että meidän maassamme on parhaillaan tapahtumassa nuorisossa valtava taloudellinen ja yhteiskunnallinen herääminen.

Jukka Kaveheimo

Massat vyöryvät kuin laavavirta eteenpäin. Taloudellinen hätä kuljettaa kansalaisia eri yhteiskuntapiireistä toisiaan lähelle. Kohtaloyhteys yhdistää. Purkausta ei voi kukaan estää. Mutta purkaus voi joko rakentaa, tai hävittää. Jokainen kansalainen on kohdaltaan vastuussa siitä, että purkaus ei muodostu hävittäväksi.

Sanotaan, että elämme taloudellista nousukautta. Kansalaiset lohduttavat sillä toisiaan. Voimme lukea korkeakonjuktuurin tilastonumeroita. Mutta samaan aikaan maamme korkeimpien viranomaisten on tunnustettava, että jäytävä hätä ahdistaa kansaa ja ennenkaikkea sen nuorisoa.

Henkisen alan työttömyys on huolestuttava. Ei auta kyvyt, ei kokemus. Paikkaa ei löydy. Vain suosittelun tietä pääsevät ne onnelliset työhön käsiksi, joilla on „poliittisia" tuttavia. Epävarmuus kasvaa ja radikaaliset aatteet löytävät kannattajia.

Henkisen alan työttömät etsivät ruumiillista työtä. Heille on annettu virastoissa sellainen erinomaisen hyvä neuvo: „Hankkikaa elatuksenne kättenne töillä!" Yliopistosivistyksen, kauppakorkeakoulun suorittanut, kuutta kieltä suullisesti ja kirjallisesti hallitseva, vuosia liike-elämän palveluksessa, todistuksista päätellen ansioitunut henkilö saapuu luokseni neuvoa kysymään, mille ruumiillisen työn alalle hän voisi antautua. Niin, mille alalle? Miksi eivät ne viranomaiset, jotka hoitelevat henkisen alan työttömyyttä, osoita yksin tein sitä ruumiillisen työn alaa, jolle heidän hoidokkinsa voisivat siirtyä? He eivät voi sitä osoittaa, sillä *sitä alaa ei ole olemassa!*

Yhteiskunnallinen huolto on ainoa turva noille poloisille. He kadottavat uskonsa, toivonsa ja luottamuksensa yhteiskuntaan. Jos he eivät moraalisesti menetä kaikkea sielullista ryhtiänsä, kulkeutuvat he virran mukana, kunnes syntyy patoutuma ja purkaus.

(Jatk. siv. 166.)

Saksan nuoriso — Hitler-nuoriso

ROLF REUBER

„Te olette Saksan kansan tulevaisuus, ja kun meistä ei kukaan enää ole elossa, silloin täytyy teidän temmata voimakkaisiin käsiinne se lippu, jonka me kerran olemme nostaneet loasta ja häpeästä."

Adolf Hitler Saksan nuorisolle Nurnbergissä v. 1934.

Ikinä on tule unohtamaan niitä surullisia päiviä, joina vuonna 1918 Frankfurt am Mainissa, silloin vielä kahdeksanvuotiaana poikasena, seurasin saksalaisten joikkojen kotiinpaluuta. Lähtemättömänä syöpyi ohimarssineitten harmaitten kolonnien juhlava totisuus sieluuni. *Voittamattomia he olivat!* Sen oli minulle selittänyt isäni, joka neljä pitkää vuotta oli taistellut Ranskan rintamalla, ja jonka puolesta me kotona niin usein pelkäsimme. *Voittamattomia!* Ja kuitenkin kaikki menetettiin. Silloin ei vielä voinut täysin käsittää kaiken tämän kansamme murtumisen kantavuutta.

Ja sitten tulivat sodan jälkeisten vuosien raskaat kohtalot Saksan nuorisolle. Me elimme kansamme syvimmän alennuksen hetket ja kaikki noitten vuosien katkerat tuskat ja kärsimykset.

Me kasvoimme ja näimme ympärillämme vain riitaisuutta ja rikkinäisyyttä. Mutta niin peloittava kuin hätä olikin, ja niin toivottomalta kuin valtiomme tila silloin näyttikin, meistä ei tullut heikkoja ja pelkureita, vaan kaikkea hätää uhmaten kasvoi meissä nuorissa itohimoinen tahto nousta taistelemaan kaikkea tätä rikkinäisyyttä ja heikkoutta vastaan, ja lupasimme, että ennen emme lepää, ennenkuin vapauden aurinko paistaa myös meidän kansamme ylle.

Ja se mies, joka oli muuttava kansamme kohtalon, oli jo aloittanut työnsä. Hänen nimensä oli Adolf Hitler! Hänelle, jonka nimeä Saksan nuoriso tänään saa kantaa, paloivat ennenkaikkea nuorison sydämet.

Ennen vuotta 1933 oli nuoriso ikäänkuin kaiken sen valtiollisen, aatteellisen ja sosiaalisen rikkinäisyyden peilikuva, joka maassa vallitsi: *Kaksikymmentäyksi Hitler-nuorison jäsentä murhattiin tänä aikana!*

Taisteluvuosina, vanhaa valtiomahtia vastaan käydyssä kamppailussa kasvoi Hitler-nuoriso. Saksan muu nuoriso oli hajalla, kuuluen lukemattomiin liittoihin ja ryhmiin. Nyt muodostuu sisäinen kokonaisuus.

Nuoriso-organisatiomme syntyi vuonna 1926, jolloin pieni joukko nuoria saksalaisia ryhmittyi Johtajamme ja hänen aatteittensa ympärille. Se käsitti aluksi vain muutamia satoja nuoria ja kasvoi hitaasti, kuten itse kansallissosialistinen puoluekin taistelunsa alkuvaiheessa. *Nyt on Hitler-Jugend maailman suurin nuorisojärjestö!*

Hitler-Jugendin velvollisuuksina saneli Johtaja meille: *Teidän tulee olla uskollisia ja harjoittaa itseänne pelottomuuteen; teidän tulee oppia olemaan lujia ja valmiita kärsimyksiin ja puutteeseen, ja teidän tulee jo nuorina tuntea rehellisyyskäsite.*

Ne vaatimukset, jotka meihin asetetaan, ja ne tehtävät, jotka jäävät suoritettaviksemme, ovat niin valtavia, että ne voidaan viedä täyttymykseen vain meidän lujuutemme ja vaatimattomuutemme, meidän toivorikkaan elämänuskomme avulla.

Monen ulkomaalaisen lienee vaikea käsittää sitä yhden ainoan maailmankatsomuksen ja yhden ainoan uskon hyväksi toteutettua saksalaisen nuorison henkistä mobilisointia, sen järjestystä ja kuria. Mutta kansa, joka elää keskellä Euroopan sydäntä, joka oli niin monien virtausten ja aatteitten kalvama, ja yhä on monien voimien leikkauspisteenä, voi vain silloin olla oman kohtalonsa herra, kun sitä elävöittää yhtenäinen tahto, elämässä ja kuolemassa vannottu yhtenäisyys.

Rolf Reuber

Kummituslentojen todellisuus

(Ruotsalaisten tietojen mukaan)

Pohjois-Norrlannin sotilas- ja teollisuuslaitokset ja strateegiset rautatiet sekä maantieverkko ja muut solmukohdat, joilla on sotilaallista merkitystä, ovat erikoisen tärkeitä lentovalokuvien hankkimisen kannalta jokaiselle vieraalle pommilentäjälle, todennäköisesti on monessa tapauksessa kysymys sellaisten lentovalokuvien ottamisesta. Lentäminen tapahtuu pimeässä ja sumussa radiopeilausten avulla, ja venäläisillä on Leningradin ja Aleksandrovsk-Poljarnoen välillä ei vähempää kuin nelisenkymmentä lentoasemaa — tiedot lukumäärästä vaihtelevat 41—43:een — jotka ovat varustetut voimakkailla radiopeilausasemilla. Viime vuosien voimakkaat radiosignaalit ovat todennäköisesti lähtöisin noilta asemilta. Venäläisen lentoaseen tuntijat kertovat myöskin, miten venäläiset ovat spesialisteja tällaisen lennon alalla. He harjoittavat sitäpaitsi aivan sodanaikaisten kaltaisia yölentoja ja yölaskeutumisia suuressa mittakaavassa ja erityisen arkailemattomalla ja tehokkaalla tavalla. Myöskin rauhan aikana on ankarasti kiellettyä käyttää öiseen aikaan lentokentän omaa yövalaistusta. Koneiden täytyy osata parhaan kykynsä mukaan laskeutua käyttämällä hyväksi omaa siipivalaistustaan. Sen on aivan yksinkertaisesti onnistuttava, ja se joka epäonnistuu, julistetaan kykenemättömäksi lentäjäksi.

LENTOJEN TUKIKOHDAT.

Tässä kohtaa on mielenkiintoista palata Ruotsin yleisesikunnan päällikön tässä kirjoituksessa aikaisemmin mainittuun raporttiin. Mielenkiintoiseen kysymykseen lentokoneiden tukikohdasta tai siitä, mikä tarkoitus lennoilla on, ei yleisesikunnan päällikön ole onnistunut saada selvyyttä, mutta — hän sanoo — „kaikki näyttää puhuvan sen asian puolesta, että lennot ainakin määrätyissä tapauksissa tai tilapäisesti ovat järjestetyt niin, että koneiden tukikohtina ovat alukset Norjan rannikon ulkopuolella.” Edelleen on selvitys antanut aihetta sille otaksumalle, „että lennot määrätyssä laajuudessa ovat vaihtelevan pituisten kiertolentojen luontoisia, mikä vahvistaa edellä kerrottua.”

Kysymyksen ollessa lentojen tukialuksista Norjan rannikon ulkopuolella, *tuntuu tämä olevan määrätyssä yhteydessä merellä esiintyneiden salaperäisten alusten esiintymisen kanssa Norjan aluerajan ulkopuolella viime vuosina.* Viimeksi tammikuun ensimmäisellä viikolla huomasi Tromsö-lehden mukaan kalastaja-alus Kjöllefjordista Finnmarkenista 35 meripenikulman päässä merellä Nordkapin ja Nordkynin välillä suuren ja hyvin eriskummallisen aluksen, joka ehkä on saattanut olla hangaarialus. Todistettavasti on venäläisillä Poljarnoessa varastolaivoja lentäjiä varten, ja vähän aikaa takaperin tehtiin Andöyan länsipuolella huomiotaherättävä löytö, joka myöhemmin osoittautui sentyyppiseksi savupommiksi, joita lentäjien on tapana käyttää. Löytö tehtiin juuri niissä seuduissa, joilla vieraita lentäjiä juuri aikaisemmin oli huomattu, josta syystä asialle annetaan määrätty merkitys, vaikka asiaa ei tietystikään voida vain tällä perusteella todistaa. Koko juttu antaa kuitenkin aihetta määrätynlaisille mietiskelyille ja Pohjois-Norjan sotilaspäällystön yhdistelemät havainnot ja niiden kanssa yhteydessä olevat tosiasiat eivät johda, sen mukaan mitä minulle on ilmoitettu, mihinkään muuhun otaksumaan *kuin että salaperäiset lentäjät todella ovat olemassa todellisuudessa,* eivätkä ole mitään kummitusnäkyjä. Tämä on puhdas selvä totuus, vaikka joskus julistettu maailmalle enemmän tai vähemmän romanttisessa muodossa.

Norjan sanomalehdistö — etupäässä lehdet sellaiset kuin Aftonposten, Tidens Tegn ja Norges Handels & Sjöfartstidning — ovat sekä pääkirjoituksissaan että artikkeleissaan varoittaneet salaperäisistä lennoista uloimpana pohjoisessa, ja „Tidens Tegn” kirjoittaa puheen ollessa tästä johtavassa artikkelissa, että ei ole mitään epäilystäkään siitä, että Venäjän mielenkiinto Pohjois-Skandinaviaa kohtaan on hyvin suuri. „Venäjä on rakentanut pitkän rivin lentokenttiä pitkin Suomen rajaa ja rakentanut kanavan, joka tekee mahdolliseksi siirtää sotalaivoja Itämerestä Pohjoiseen jäämereen. Joskin kansan mielikuvituksella joskus on ollut oma osuutensa asiassa, on vastaansanomaton tosiasia, että vieraat lentäjät ovat lentäneet Pohjois-Skandinavian yli ja ottaneet vastaan radiosignaaleja venäläisiltä radioasemilta. On myöskin todisteita siitä, että on nähty u-veneitä Norjan rannikon ulokopuolella. Kaikki tämä osoittaa, että Pohjois-Norjasta on tullut hyvin tärkeä sotilaallinen alue.”

VENÄJÄN STRATEEGINEN LIIKEHTIMINEN.

Ne johtopäätökset, jotka voidaan tehdä Kölenistä Ruotsin puolella, ovat samantapaisia. Pohjois-Skandi-

naviasta on ylipäänsä strategisessa mielessä tullut merkitykseltään hyvin tärkeä alue, josta Venäjä on kiinnostunut. Olkoonpa se suoranaisesti hyökkäyksen esine tai ei. Me olemme — haluammepa tai emme — neuvostovenäläisessä objektiivissa ja yksinomaan se on epämiellyttävää. Venäjän strateeginen liikehtiminen on viime aikoina ruvennut suuntautumaan luoteeseen, mistä seikasta ei ole puhuttu ainoastaan koko maailman suuresti arvossapitämässä ja ankarasti sotilaallistieteellisen sävyisessä „Militär Woschenblatt"-aikakauslehdessä, vaan aivan äskettäin on siitä myöskin kirjoittanut pitemmän selostavan artikkelin „Åbo Underrättelser"issä Skagerackin meritaistelun kuulu historioitsija, kontra-amiraali *Gustav von Schoultz* Suomesta. Hän oli maailmansodan aikana venäläinen meriupseeri ja palveli yhdysupseerina Grand Fleet'in (suuren laivaston) korkeimman komentajan amiraali Jellicoén alaisena, joten hän tietänee, mistä hän puhuu.

Lyhyen selostuksen jälkeen Venäjän historiallisesta pyrkimyksestä länteen päin seuraa esitys siitä, miten Neuvosto-Venäjä on omaksunut tsaarien Venäjän traditiot, ja hän kirjoittaa puheen ollessa Murmannin „korridorista" ja Stalinin Kanavasta, joka yhdistää Leningradin Valkoiseen mereen sekä rautatierakennuksista näillä seuduin seuraavasti: „Meritie Leningradista Poljarnoe'en on näin ollen lyhentynyt ei vähemmällä kuin 3/4:lla matkasta Itämeren kautta Norjan ympäri — suunnilleen 880 meripenikulmaksi 2,850 meripenikulman sijasta. Uusi rautatieverkko on suunniteltu tätä silmälläpitäen ja aloitettu työt useissa kohdin yhtaikaa: sen luoteiset päätepisteet asetetaan Repolaan ja Uhtualle, lähellä meidän rajaamme. *Ratojen suunta viittaa yli Suomen ja Ruotsin norjalaiseen satamaan Narvikiin, joka oli jo tsaarinajan rakkaimpia imperialistisia pyrkimyksiä.*"

Sitten on kirjoittaja todennut muuttuneen strategisen aseman puheen ollessa lukuisista lentoasemista pitkin Suomen itärajaa, tie- ja rautatierakennuksista sekä sotasatamista pohjoisessa että kaikki nämä yhteensä ovat merkki „suunnitelmallisesta valmistautumisesta, jolla ei voine olla paljon yhteistä hyvän rajarauhan yhteisten tarkoituksien kanssa." Joskin nuo sotilaalliset laitokset samalla kertaa voivat palvella puolustustarkoituksia, ovat ne samalla kuitenkin uhka niin hyvin meille kuin Ruotsille ja Norjalle.

JOHTOPÄÄTÖKSIÄ.

Niidenkin, jotka eivät usko Venäjän valmistelujen koskevan suoranaisesti Skandinaviaa, vaan enemmänkin olevan suojelutoimenpiteitä Muurmannia ja Arkangelia sekä Pohjois-Venäjää vastaan suunnattua vihamielistä hyökkäystä vastaan, tulee ymmärtää, mikä vaara uhkaa pohjoismaista riippumattomuutta. Sitä suuremmalla syyllä, koska on julkinen salaisuus, että Venäjä mahdollisen sodan syttyessä aikoo estää kaiken malmin tuonnin Saksaan. Viimemainittu maa ei voi muutamaa kuukautta kauemmin tulla toimeen ilman korkeaprosenttista ruotsalaista malmia eikä puolestaan todennäköisesti tule sallimaan minkäänlaista venäläistä sekaantumista asioihin. Kuinka asiat tulevat päättymään tuollaisissa vastakkaisissa asemissa? Lopuksi voi syntyä venäläis-saksalainen kilvoitus meidän malmikentistämme, joista, niin ihmeelliseltä kuin se kuulostaakin, on tullut kulmakiviä Saksan ja Venäjän strategisessa systeemissä. Saksan malminsaannin tahtoo Neuvosto-Venäjä estää ja se aikaansaadaan helpoimmin — koska Saksan laivasto todennäköisesti hallitsee sekä Itämerta että Pohjanlahtea — ilmahyökkäyksellä Ruotsin malmirautateitä ja malmikaivoksia vastaan, näiden mahdollinen valtaaminen myöhempänä tuloksena. „Norges Handels & Sjöfarstidning" kirjoittaa myöskin ruotsalaisen Aftonbladetin aikaisempiin artikkeleihin ja tutkimuksiin liittyen, tutkimuksiin, jotka käsittelevät kummituslentoja tässä esitetyt strateegiset syyt taustana, *että seuraavan suuren sodan alun voidaan hyvällä syyllä ajatella olevan kilpajuoksua suurista malmikentistä korkealla pohjoisessa.*

Tulevaisuuden perspektiivi näyttää siis aika synkältä

PUNAISEN TAMPEREEN

Valkoinen helatorstai

Vas.: Viimeinen punarääsy revitään alas punaisen Tampereen valkoisena Helatorstaina v. 1933.

Oik.: Pohjois-Hämeen Sk.-piirin piiripäällikkö everstil. Pajari, joka rohkealla teollaan todisti, että siniristi ja punalippu eivät sovi liehumaan rinnakkain valkoisessa Suomessa.

Helatorstaina vuonna 1933 nostettiin punaliput liehumaan Tampereelle marxilaisten puoluekokouksen ajaksi. Pohjois-Hämeen Sk-piirin piiripäällikkö astui silloin upseerikomppaniansa etunenään ja veti rääsyt alas. Tämän jälkeen hän lähetti Suojeluskuntain päällikölle sähkösanoman, jossa hän lausui m.m.: „Tiedän mitä tekoni merkitsee, mutta toisin en voinut menetellä, sillä punaisen luokkataistelun symbooli ei saa liehua julkisella paikalla itsenäisen Suomen valtakunnassa, ei ainakaan kaupungissa, mikä 15 vuotta sitten on niin raskain uhrauksin ostettu saman punaisen lipun alla toimineesta hirmuvallasta."

— Tänä vappuna saattavat punaliput jälleen kohota salkoihin. Helatorstaina 1933 nousi everstil. Pajari. Mitä tapahtuneekaan vappuna 1937, jos lippuasetus kumotaan?

ja sitä ei muuttanut valoisammaksi huomiotaherttänyt oikeusjuttu venäläistä vakoilijakapteenia *Edward Kirhovia* — myöskin Kurki-nimellä tunnettua — vastaan Vaasan hovioikeudessa viime lokakuussa. Hän selitti avoimesti, mikä on myöskin luettavissa oikeuden pöytäkirjoista, että hänen tehtävänään oli ollut valokuvata kaikki lentokoneiden laskeutumiselle sopivat paikat samoin kuin sellaiset seudut, missä venäläiset koneet helpoimmin voivat laskea maahan sotilas- ja siviilikiihoittajia tehtäviin Suomen armeijan selän takana. Samoin tuli esille kummituslentäjien aikaisempaa toimintaa Suomessa ja Skandinaviassa koskevaa aineistoa, mutta kapteeni — joka nyttemmin on tuomittu kolmeksi vuodeksi kuritushuoneeseen — ei halunnut tässä yhteydessä ilmaista mitään yksityiskohtia.

Kaikki tämä silmien edessä samoinkuin raportit vieraiden lentäjien esiintymisestä skandinaavisen ja suomalaisen alueen yllä, tuntuu ihmeelliseltä, että Suomen Yleisesikunta yksinään pohjoismaisten sotilasauktoriteettien joukossa ei puhu asiaa julki, vaan epäröi kauimmin. Selitys on etsittävissä siitä seikasta, että asianomaiset meidän itäisessä naapurimaassamme, niin kauan kuin eivät suoraan voi todistaa, että on kysymys venäläisistä lentokoneista, mieluimmin haluavat pitää levottomuutensa ja epäilyksensä omina tietoinaan.

Suomen hallitus on — yksimielisten, varmalta suomalaiselta taholta tulleiden todistusten mukaan — ollut venäläisen painostuksen kohteena, ja sama on asianlaita ollut Tukholmassa. Ei ole soveliasta nähdä kummituslentäjiä keskellä päivää.

Åbo Underrättelser ja Hufvudstadbladet Helsingissä selittävät kuitenkin yhdestä suusta, että kummituslentäjäongelma ei ole läheskään selvitetty Suomen kohdalta, ja että Suomen Yleisesikunta vain on selittänyt, ettei sillä vielä ole todisteita. Tosiasia kuitenkin on, että useat tutkimukseen osaaottaneet sotilashenkilöt ovat varmasti väittäneet, että on ollut kysymyksessä vieraat lentäjät, mikä aikanaan lienee ollut selvää myöskin Helsingissä. Kirhov-juttu ja rivi muita venäläisten vakoilijoiden historioita samoin kuin rautatierakennukset Suomen rajan naapuruudessa sekä 43 venäläistä lentoasemaa rajaa pitkin lienevät tarpeeksi hyvää todistusainehistoa. Norjan ja Ruotsin suhteen lienee asia aika valmis, vaikkakaan sataprosenttista varmuutta ei milloinkaan voida saavuttaa, ennenkuin joku vieraista lentäjistä pakoitetaan laskeutumaan. *Eikö meidän pitäisi totuuden ja säädyllisyyden nimessä suorastaan toivoa sitä?*

(V. S./s.f.t./„Fl-ning").

ULKOPOLIITTINEN KATSAUS

V

Meidän surullisen kuuluisa ulkopolitiikkomme Herra ja Ylhäisyys on vaihteeksi — kunnes ilma Moskovassa hiukan selviää — touhunnut skandinaavialaisen veljeyden merkeissä. On täällä nyt taas syöty päivällisiä ja pidetty tyhjänpäiväisiä maljapuheita. Puolestamme tämänkaltainen viaton askartelu sopii herroille varsin hyvin. Siitä ei kukaan ota pahakseen — emme edes mekään — siksi viatonta on herrojen leikittely konferensseillaan. Asia oli lukijakunnalta jo unohtunut ja mekin palasimme siihen vain saadaksemme lähtökohdan kirjoittelullemme turhanpäiväisistä herroista.

Turhantärkeäksi — mutta paljon ratkaisevammaksi — on myöskin n.s. puuttumattomuuspolitiikka muodostunut. Rajojen tarkkailusta ei ole tullut vieläkään mitään — palkka kyllä juoksee amiraali Schoulzillekin ja hänen joukkioilleen, ent. virattomia merikapteeneja. Ovat sikäli saaneet oikein sopivat poliittiset „varatyöt" käyntiin. Lisää vain komiteoja valvontaelimineen, niin ehkä mekin pyrimme lekottelemaan sinisen Välimeren rantamille.

Mutta sensijaan että aikamiehet käyskentelevät kädet housuntaskuissaan asemapaikoillaan, olisi paljon tärkeämpää tietää, onko Kirvun-Jussin firmasta aika kansanrintamahenkeen päässyt aseita solahtamaan punakaarteille Espanjaan. Jutun yhteydessä mainitaan erään vapaamuurarinkin nimi. Höyrylaiva Yorkbrookin aselastia ei myöskään ole tyhjentävästi selvitetty.

Yleensä sellaisista jutuista, jossa vapaamuurarit kummittelevat, ei koskaan saada täyttä selkoa, joten oletamme puoluelehdistön nopeasti siirtyvän muihin vähemmän tulenarkoihin kysymyksiin. Kyllä silloin kiljuttiin kurkku käheäksi, kun Heimolainen järjesti oivallisia kiväärikranaattejaan miehille, jotka yrittivät kumota Viron diktatuurin.

Mutta nyt kun jutussa piilee sekin mahdollisuus, että tarkoitus olikin auttaa valta-ohjissa olevan punakomissaarin aateveljiä, maalaisliiton puoluetovereita, on parasta vaieta. „Seurapiirit Helsingissä" eivät myöskään yleensä pidä siitä, jos heitä saumoista hieman tarkastellaan.

Se peli, mitä Suomessa Espanjan asiassa pelataan on kuitenkin pientä arvoltaan siihen häikäilemättömyyteen, johon Englanti on ryhynyt. Maailmansodassa se piti oikeana ja kohtuullisena Saksan nälkäsaartoa, nyt se sotalaivojensa turvin kuljettaa muonaa punaisille Espanjaan ja mahdollisesti muutakin. Silloin kelpasi saarto, nyt ei. Italian ja Saksan pelosta se hiljalleen soluttautuu ryssien liittokumppaniksi — ainakin asiallisesti, ellei ihan paperilla. Tilanne kiristyy siis huomattavasti Englannin asennoitumisen vuoksi.

Francolla on muuten ollut vaikeuksia, voimat eivät ainakaan vielä ole riittäneet suuripiirteiseen offensiiviin ja Italian sekä Saksan apu on ainakin toistaiseksi vain osittaista.

Tämänjälkeen tilanne kuitenkin piakkoin selviää puoleen taikka toiseen jahka valvonta on virallisestikin ajautunut karille.

Hitlerin ja Mussolinin odotettu tapaaminen tulee kai tässäkin asiassa lisäämään näiden maiden aktiivisuutta. Ainakin aikaisemmin ovat kumpikin käyttäneet yllätystaktiikkaa. Jäämme odottamaan, mitä on tulossa.

Jälkihuomautus.

Painoonmenohetkenä näkyy „asejuttu" selvinneen. Asia päättyi kuten olimme odottaneetkin.

Paavo S.

LAKKO

Kirj. LAURI LAAKSOVIRTA

Höyrypilli soi. Työmiehet astelivat verkkaan, jutellen keskenään, tehtaan portista ulos maantielle. Korkeista piipuista nousi sakea savu, mutta pian se laskeutui maata kohden; ilma muuttui kuulaasta helmikuun pakkaspäivästä kostean nuhruiseksi. Ilmassa oli vettä, harmaa savu peitti laakson rakennuksineen, ja koskesta nousi viluista usvaa. Kirkonkellon kilahdus kuului kyläntakaisen vuoren laelta. Sen ääni ei vaikuttanut mitään miehiin. Harmaana kulki tuo joukko avarista saleista, valkeuden valtakunnasta, mataliin asumuksiinsa.

Joku huusi. Huusi lujaa, sillä viimeinenkin miehistä heräsi kuin unesta. Hän oli nuori mies, tuskin kolmeakymmentä enempää.

— Illalla „talolle", kaikui hänen raaka äänensä. — Sinäkin, Taisto, tulehan sinne! puhui mies hiukan hiljemmällä äänellä vierustoverilleen.

Taisto ei vastannut, tuijotti vain.

— — —

Aamu alkoi jo voittaa pimeyden. Kylän valot vilkkuivat hiljaisina, arkailevina. Pihoilla häilähti varjo, siirtyi tielle. Tehtaan pilli puhalsi kutsuvasti, ja sadat kuulivat sen tervehdyksen alkavalle päivälle. Harmaa, kumaraselkäinen joukko vaelsi työhön.

Tehtaan savupiipuista nousi mustia pilviä. Mutta iltapäivällä savut vaimenivat, laantuivat, kunnes nokiset, pitkät tiilirakenteet seisoivat kuin kuolleina. Melu saleissakin vaikeni, paperipuitten nostoketju pysähtyi naristen, pölli jäi hakun leukojen väliin, märkä massa seisoi kuivaushuopien päällä liikkumattomana. Kosken pato aukeni varovasti, vesi ryöppysi vapaana betoniseiniä vastaan. Työt seisoivat. Lakko oli alkanut.

Sireeni ulvoi pitkään. Koko seutu kuuli sen ja tiesi: lakko oli alkanut. Monet perheenäidit huokasivat raskaasti: milläs nyt eletään?! Mutta useat kädet, varsinkin vanhempien naisten, halasivat työhön. Sinne ei voinut kumminkaan mennä, sillä rikkurin elämä olisi toivotonta henkisesti.

Taistokin oli tuossa hälisevässä sakissa mukana, joka sai aikaan seisauksen. Arka mieli kompasteli vähän väliä, ja hänen oli vaikea tottua uuteen henkeen. Kyllä kai „Rutsa" sentään oli oikeassa tässäkin asiassa. Olihan se mies käynyt keskikoulunkin ja kierrellyt etelänpuolen opistoissa ja kouluissa. Mutta punainen se mies oli, hyi olkoon! Taisto ei jaksanut sitä ymmärtää. Voisihan olla työväen asian eteenpäinviejänä ilman vieraan valtakunnan apua! Raha se näkyi tässäkin pelaavan. Johan oli ihme ettei „punaisilla" rahoilla saatu aikaan palkkojen korotusta. — Mielessä kapinoi sittenkin. Hänen rehellinen mielensä kaipasi taistelun puhtautta!

Kului viikko. Kului toinenkin, mutta Taisto jäi osattomaksi työstä, joka jälleen oli saatu käyntiin. Häntä ei enää huolittu työhön! Ja hänen päässään ratsastivat ajatukset kiitolaukkaa, yhä samaa ympyrää, kiertäen esteet.

Hän lähti vihdoin etelään päin. Pyysi ruokaa tienvarren ja kirkonlien taloista, sai ja oli tyytyväinen vähäänkin. Kukaan ei vaan antanut työtä. Ei edes ruokaa vastaan. Ei saanut edes halkosyltää pilkkoa!

Pääkaupungissa tarttui kiivas elämäntahti Taistoonkin. Hän yritti ja yritti saada työtä. Ei! Se oli toivotonta. Kuukaudesta toiseen hän lorvaili portaikosta portaikkoon, työmaalta työmaalle, yökortteerista entistä kurjempaan, tuntien koko ajan, mitenkä kelkka huristi alaspäin liukkaalla pinnalla. Joulun alla tarjoutui tilaisuus jäästä kivenlouhintamaalle. Kauhukseen huomasi Taisto, että hän ei voinut ryhtyä työntekoon. Sielussa oli alkanut suuri lakko. Kelkka oli jo liukunut liian pitkälle rotkoa kohden. Ajatukset eivät enää totelleet,

PÄIN PYSTYIN!

Päin pystyin seiskää, nuoret aseveljet,
kun vastavihureitten viima lyö!
Me kerran muserramme tieltä teljet,
ja kerran heelmän kantava on työ.

Päin pystyin seiskää, vaikka vuosisata
viel' aamunsarastukseen aikaa ois.
Vie voittoon kerran taistelijan rata
ja takatalven uhka painuu pois.

Päin pystyin seiskää! Rajan tuolla puolla
jo Moolok vaanii veriuhrejaan.
Päin pystyin seiskää! Koiran lailla kuolla
ei suomalainen saata milloinkaan.

Päin pystyin seiskää, vaikka orjan iestä
jo vainolainen teille virittää.
Jos turman nuoli tapaa rivimiestä,
jos kaatuu aseveli, toinen jää!

Päin pystyin! Kerran kahlehditun ranteen
uus' aamunkoitto vielä vapahtaa,
koin kirkas juova piirtää taivaankanteen
ikuisen, ylvään sanan: Synnyinmaa!

HEIKKI ASUNTA.

elämä kävi hänen tajuntaansa liian kouriintuntuvana. Herkkä mieli ei kestänyt painetta. Taisto, entinen kunnon mies, jatkoi kulkemistaan päämäärättä, selkärangatta. Hän oli kuin sokeaksi tullut metsäkauris, joka ensin juoksee pitkin metsiä kolautellen ruumistaan puihin, mutta sitten tyyntyy, aivan liikaakin, ja kävelee ahoilla kuin anteeksi pyytäen olemassaoloaan. Taisto kulki vain elääkseen ja eli kulkeakseen.

Mutta toisin oli määrätty. Ilta, joulukuun loppupuolella, laskeutui kohisevan kaupungin ylle. Ilmassa oli mukava pakkanen, pari astetta. Äsken oli tullut lunta suurina, kevyinä höytyvinä. Nyt ei tuullutkaan ja taivaskin oli vetäytynyt tähtikirkkaaksi ja syväksi.

Yksitellen syttyivät valot taloissa. Helmivöisinä kiersivät katujen valot kaupunkia. Oli enemmän joulun tuntua, kuin itse suuren juhlan aikaa. Taisto käveli Bulevardia pitkin. Lehmukset nuokkuivat paksujen lumivaippain alla. Kulkijan askel oli raskas, sillä päämäärä, tänäkin iltana, oli vielä tietymättömissä.

Puurakennuksen seinässä oli ilmoitus mustalla taululla. Taisto pysähtyi lukemaan sitä.

„Kukaan ei ole liian huono Isänmaalle..." seisoi siinä.

Kukaan ei ole liian huono Isänmaalle! Sanat aivan liekehtivät paperilla. Hän liikahti, porttikäytävään menevän joukon mukana kulki hänkin.

Silmissä oli uusi ilme. Se kertoi uudelleen heräävästä ihmisestä.

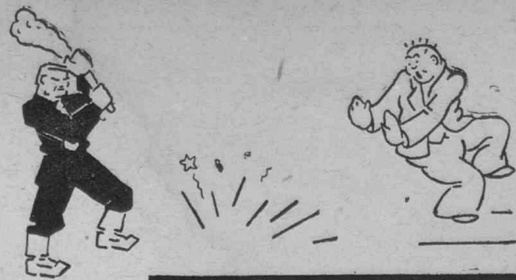
— — —

Pitkä kulkue marssi kadulla. Sillä oli punaisia standaareita lukematon joukko. Ilmassa oli kevättä. Lapsilla ilmapallot käsissään, toisilla paperihuiskat. Oli vappu.

Taisto näki kaiken. Hänenkin värinsä oli punainen. Mutta se väri oli lähtöisin sankarien sydänverestä. Nuori mies lähti taistelemaan sieluja Jumalalle ja Isänmaalle.

Ja se työ kantoi orjantappurapensaassakin hyötyviljaa!

Sinimustan sivallauksia

1. sivallus.

Olipa kerran „kenraali", joka myös itseään Mies Suomalaiseksi nimitti. Hänellä oli nuoruudessaan huomattava asema aikansa nuorison kesken. Tuo nuoriso luuli voivansa luottaa häneen, luuli, että hän todella oli Mies Suomalainen suurin kirjaimin kirjoitettuna. Hän seisoi kauan vartiopaikallaan horjumatta ja häneen totuttiin luottamaan. Sanottiin: kun hän pääsee määrääville paikoille, silloin koittaa suomalaisuuden huomen, silloin päättyy se quo usque taudem, jonka niin moni vanhempi oli unohtanut ja jättänyt nuorempien taakaksi. Niin luultiin monella taholla vielä senkin jälkeen, kun tämä mies oli eronnut eräistä niistä periaatteista, jotka nuorison täytyi pitää järkkymättöminä ja antautunut puoluejärjestelmän palvelukseen. Ei voitu uskoa, että tuo mies sittenkään jättäytyisi kokonaan puoluepelin armoille, ei sittenkään, vaikka niin moni hänen ympärillään — oli pappi tai maallikko — kaatui ja petti nuoruuden ihanteensa.

Mutta toisin kävi. *Juuri hän oli oleva mukana vaarallisimmassa yrityksessä, jolla kaksikielisyyden kolmikruunu nyt aiotaan nostaa uuden yliopistorakennuksen harjalle.*

Ei ole meidän asiamme asettua tuomariksi. Mutta sattuneet pettymykset muodostavat *vakavan muistutuksen meille kaikille.* Kukaan meistä ei voi olla varma itsestään. Varsinkin nuorison on muistettava, että se vielä on kokematon ja kuohutuksille alttiina. *Jokainen meistä on vielä viettelyksien edessä,* jolloin meidän eteemme levitetään moninaisia maailman ihanuuksia ja jolloin meille sanotaan: kaiken tuon saat, jos unohdat nuoruuden ihanteesi ja kumarrat minua.

Parhainkin meistä voi horjua. Ehkä ne korkeat ihanteet, jotka sinimusta nuoriso on omaksunut, ehkä ne eivät sittenkään ole täysin juurtuneet jokaiseen meistä. Pinnan alla voi olla paljon salattua, joka koettelemuksien ja houkutusten hetkinä paljastuu.

Siksi on meidän alati oltava itsellemme rehellisiä, alati tutkia ja arvostella itseämme, olla itsellemme ankaria ja vaatia itseltämme paljon pienessäkin. *Vain lahjomattoman itsekasvatuksen avulla voimme päästä sisimmässämme vahvoiksi, jotta yksinäisinä viettelyksen aikoina pysyisimme lujina ja järkkymättöminä.*

Nykyaika on täynnä ristiriitoja ja petollisia lupauksia. — Tiedämme, että varsinkin sinimustanuoriso on saanut taistella vaikeissa olosuhteissa. Meitä on parjattu ja hyväilty, meiltä on kielletty paljon ja meille on tarjottu paljon.

Ei saa antaa kauniiden lupausten johdattaa itseään harhaan. *Uskonto, koti ja suomalainen isänmaa ovat kolme johtotähteämme.* Sinimusta nuoriso tuntee, mihin ne velvoittavat. On oltava uskollinen vähässä, silloin ei suurtenkaan asioiden yhteydessä joudu umpikujaan. Mutta, joka ensin antaa pikkusormensa, hän joutuu lopulta luopumaan kaikesta, mitä on ennen pitänyt korkeana.

2. sivallus.

Moninaiset ja kirjavat vaiheet läpikäynyt maalaisliitto on nyt astunut tielle, joka on johtanut maamme valtiollisen elämän ennenkuulumattomille urille. Mutta jos se luulee, että sillä tulee nyt osoittamastaan periaatteettomuudesta ja aatteellisesta vararikostaan olemaan jotakin hyötyä, niin se varmaan erehtyy.

Sillä *tällä hetkellä maalaisliitto,* niin johtava hallituspuolue kuin se kuvitteleekin olevansa, *istuu tyhjän päällä ja pitää ilmasta kiinni.*

Maalaisliitto meni hallitukseen uskotellen, että se voisi pysyä johtavana ryhmänä, mutta todeksi on osoittautunut, minkä IKL heti selvästi käsitti, että *nykyinen hallitus on ensiksi marxilainen, toiseksi edistysmielinen ja korkeintaan kolmanneksi maalaisliittolainen.* Hallitusnälkäiseltä maalaisliitolta on Tanner riistänyt valtikan kädestä ja se saa tyytyä sätkyttelemään muiden perässä parhaan kykynsä mukaan ja peitellä avuttomuuttaan sen kuin taitaa.

Mitä onkaan sanottava sellaisesta puolustusministeristä, joka änkytellen ja epäröiden yrittää väittää epäoleelliseksi — mutta ei varmasti vääräksi — niitä selityksiä, joita eräs toinen minis-

teri on toimittanut ulkomaille ja joiden mukaan suojeluskuntiemme itsenäisyydestä sittenkin tulisi tehtäväksi loppu! *Siinä on jo puolue kuin kissa pistoksessa ja se vielä kuvittelee hallitsevansa!*

Turhaa on myös maalaisliiton uskotella itselleen, että se enää edustaisi muuta kuin johtajistoaan. Suomen itsenäinen talonpoika ei seuraa sitä kansanrintaman tiellä. Viime vaalien edellä maalaisliitto sai entiset valitsijansa vakuutetuiksi siitä, että se oli heidän puolueensa. *Vaaliaapinen oli niin törkeän valheellinen, että siihen uskottiin. Niin kumma on totuus. Enää ei saa käydä niin.*

Siksi odottaa IKL:ää suuri tehtävä. Nuorison osuus taistelussa on tällä hetkellä arvaamattoman tärkeä. Ylioppilasnuorison järkkymätön asettuminen IKL:n taakse viime vaaleissa teki jo valtavan, vaikkakaan ei vielä ratkaisevan vaikutuksen.

Nyt me kutsumme Suomen talonpoikaisnuorisoa. Se on vapaan maan ja kotikonnun perijä. Tulevaisuus kutsuu sitä pelloilta ja metsistä. Se ei saa myydä esikoisoikeuttaan. Sen on yhdyttävä taisteluun kansallisen valtion puolesta, *valtion, jossa teot ja tekemättä jättämiset, mutta eivät vain nimikilvet ja maljapuheet ovat ratkaisevina perusteina.*

Sivaltaja.

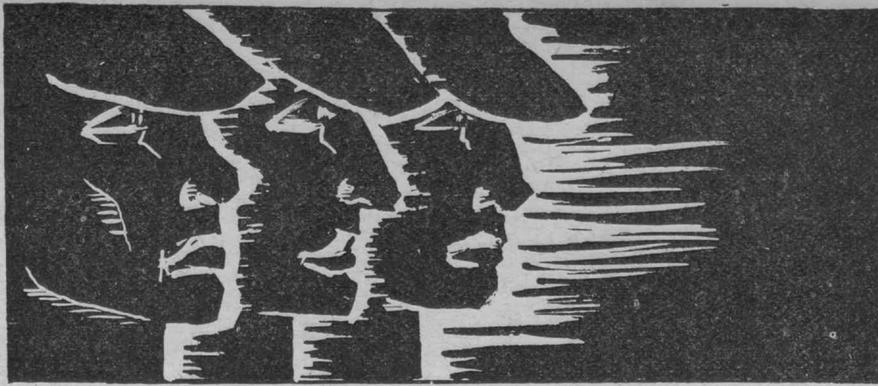
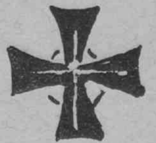
Isänmaallisen Kansanliikkeen . . .

Jatkoa siv. 148)

unesta. Meidän tulee oppia tuntemaan oma *persoonallinen* syntimme ja meidän on ryhdyttävä taistelemaan sitä vastaan Jumalan avulla. Tässäkin suhteessa on kysymyksessä taistelu elämästä ja kuolemasta, joko yksilö jää synnin hallittavaksi tai hän alistuu elämässään Jumalan johdatukseen. Nuoriso-osastolaiset! Teidän on aina muistettava, ettei kansallisten liikkeiden voitto riipu massoista vaan yksilöistä. Hetkellä, jolloin tätä nuorisoa sanotaan numerolaattanuorisoksi, on sen keskuudessa tehostettava *yksilöllisyyden* merkitystä. Nuoriso-osastolaisten on osoittauduttava yksilöiksi, joista jokainen järkkymättä suorittaa omaa erikoista taistelutehtäväänsä, olkoonpa se ulkonaisesti arvostellen kuinka vaatimaton tahansa. On tyydyttävä tekemään ulospäin näkymätöntäkin työtä ja uskossa odotettava uuden päivän koittoa. Jo siinä täytyy olla riittävä tyydytys, että *saa* suorittaa jotakin tehtävää Isänmaan ja kansan hyväksi, vaikka työn hedelmät kypsyisivätkin vasta tyynempien säiden taivaltajille. — *Me emme saa hellittää ennenkuin olemme valloittaneet Suomen nuorison sielun.* Esteet tämän päämäärän tieltä on kaadettava maksoi mitä maksoi. Jos tämä taistelu on „hyvien tapojen vastaista", emme sille mitään mahda. Me emme saata rauhassa katsella, kun nuorisoamme talutetaan intohimojen pyörteissä kuonokoppa päässä. Tänäkin keväänä on meidän muistettava sitä kevättä, jolloin uhrattiin moni nuori elämä Isänmaan puolesta. Sen kevään keskeltä avautuvat meitä katsomaan tuhannet nuorukaiskasvot ja olemme lukevinamme niiltä kehoituksen: *Nuoriso eteenpäin!*

Helsingissä huhtikuulla 1937.

Elias Simojoki.

JUNKKARIT

KIRJ. REHTORI HILJA RIIPINEN

(Jatk.)

Antti: Sen hassahtavan soltun, sen Vasjan me ostamme. Vasja myy vaikka sieluriepunsa, kunhan vaan saa rahaa. Hän on kamalan ahne. Vasjalta olen urkkinut yhtä ja toista. Ne ovat hyvin ahneita viinalle, piirakoille ja tupakille ja sen sellaisille.

Niku: Mutta mitä se aseita koskee, vaikka ovatkin.

Anssi: Älä nyt keskeytä, eihän t ä s t ä milloinkaan saada päätöstä.

Antti: Ettekö nyt ymmärrä? Me hommaamme heille joka lajia — ja sillä aikaa t y h j e n n ä m m e heidän asevarastonsa —

Jussi: Ei tullut mitään. Niillähän on vahdit.

Antti: Kuuntele loppuun! Perjantaisin ne saavat viinaa, en tiedä mistä, mutta saavat. Silloin niistä enimmät ovat juovuksissa eivätkä upseerit nyt svaboda-aikana voi niille mitään, jos joku heistä olisikin selvä. Silloin on toimittava. Jos sattuu hyvin, niin ei ole yhtään selvää.

Anssi: Nyt on tiistai, siis kolme päivää aikaa.

Jussi: (epäröiden). Vaan jospa joudumme kiikkiin.

Niku: (masentuen). Roikutaan sitten nuora kaulassa, niinkuin se Oulun puolen mies, jonka niiden kätyrit ripustivat oksaan. — Inha juttu!

Antti: Niin voi sattua. P e l k u r e i s t a ei tähän ole.

Anssi: Tämä poika ei pelkää.

Niku: Kuka tässä sitten pelkää muut kuin Jussi, joka on tullut kaimaansa — jänikseen.

Jussi: (kiivastuen) Kyllä minä siinä tohdin, missä kamarijunkkaritkin.

Antti: Siivolla nyt. Kuka siis rupeaa toimeen?

Kaikki: (yhtaikaa, kukin oman vastauksensa) Joka mies, kyllä minä, — kaikki tietenkin ja hankitaan lisää!

Antti: Hyvä! Nyt jaetaan tehtävät!

(Esko pujahtaa sisälle poikien huomaamatta, menee sänkysohvan taa).

Anssi: Anna kuulua!

Antti: Tarvitaan siis ensinnäkin joku, joka kaupustelee ja pidättää ryssät turvassa. Sen pitää olla vaimoihminen.

Jussi: Jaa, ettäkö tyttöjä mukaan. Jo meni pilalle.

Antti: Tyttöjä tähän ei oteta, vaan joku teistä rupeaa tytöksi tai muoriksi tahi jonkinlaiseksi vaimoihmiseksi — Niku mielestäni sopii.

Niku: (sylkäisten) Hyi olkoon! En rupea.

Antti: Ei auta. Sinä sovit koon ja kaiken, äänenkin puolesta. Sinusta tehdään kaupustelija.

Jussi: (on siepannut pöytäliinan ja kääräisee sen Nikun päähän) Voi, kun Nikusta tulee nätti! Ryssä varmasti ihastuu. Ja vas ljublju, majaa miilaja! Rakashta, rakashta!

(Toiset nauravat).

Niku: (riuhtaisee liinan Jussin kasvoille) Jussi olkoon itse, jänishousu!

Jussi: Hameetpa tässä tarvitaankin.

Antti: Jussi on liian pitkä. Sinä rupeat. Sanasta miestä. Teidän Liisan vaatteet — ja jokin korea huivi ja nauhoja ja vot harashoo!

Jussi ja *Anssi:* Hyvä, hyvä!

Antti: Jussi saa kaivaa asekätkön. Teidän riihen taakse, sinne nevalle. Sinne ei ole „Kasarmilta” pitkältä. Rehuja päälle.

Jussi: Valmis on, vaikka jo ensi yönä!

Anssi: Entä minä?

Antti: Sinä hankit hevoset. Otat teiltä kaksi ainakin ja hyvää, tahi vaikka kolme. Varustat heinäkuormat,

joissa on vain näytteeksi heiniä. Otetaan sinulle pari luotettavaa poikaa avuksi. Pukeudutte sitten rengin vaatteisiin — vähän kuin toverit.

Anssi: (innostuen) Siinä on aatetta. Jukoliste! — Entä sinä?

Antti: Minä värvään ryssän apumieheksi, haalin rahoja kokoon, on vähän itsellänikin viime kesän palkko ja. Ja sitten, pojat, kannetaan aseita, että ryskyy!

Anssi: Mutta ketä poikia otamme?

Esko: (hypäten esiin) Kyllä minä, kyllä minä kannan!

Antti: Täälläkö sinä olet, värkki! Kuka sinut tänne laski? (tarttuu käsivarteen).

Esko: Enhän minä ole, en minä, kun vain, kun minä kirjoja —

Antti: Sängyn allako niitä pidetään? — Hä, poika, oletko kuullut jotakin?

Esko: En minä ole kuullut, en koskaan mitään. En sanaakaan.

Antti: Mitä sinä sitten kiljut että k a n n a t?

Esko: Minähän vain kirjoja, kun minä —

Antti: No kanna sitten ja mars matkaan! Ja — jos olet kuullut, niin tiedä, huutia, jos et pidä suutasi kiinni! (retuuttaa Eskoa käsivarresta).

Anssi: Anna hänen mennä, ei kai hän ymmärrä.

Esko: Joo, joo. En minä ymmärrä, en mitään. — Mutta tuo Antti on niin kamala. Niinkuin mikäkin kapteeni.

Antti: En sitä vielä ole, mutta sinua minä kyllä komennan. (lauhtuneena). No, mene, Esko, ja sano alhaalla, etten tule syömään. Meillä on tekemistä poikain kanssa.

(Esko menee tyytymättömän näköisenä).

Anssi: Jaa! Vai siis kuormarenki tuli tästä pojasta.

Jussi: Korkeampi se on virka kuin maantonkijalla.

Niku: Mutta toista se on kuin minun, jos hameet saan ripustaa koipiini. (huokaa). No, olkoon niin. Hyvän asian puolesta. Mutta ryssää minä en osaa. Sinä Antti olisit kymmenen kertaa mestarimpi.

Antti: Niin minä bassoäänelläni, pöllö! Ryssää sinä osaat, sen verran. Pirogi, tabaku, votki ja vot, vot, vot joka väliin. Mutta kovin koreaa sinusta ei saa tehdä, syövät elävältä.

Niku: (sylkäisten) Hyi!

Antti: Siis pojat! Meillä on nyt kolme päivää aikaa. Riittääkö?

Pojat! Valmiita ollaan.

Antti: Huomen illalla kokoonnumme täällä vielä. Paavon ja Matin meidän luokalta luulisin olevan luotettavimmat. Sitten tehdään kirjat, mustaa valkealle.

Anssi: Junkkarikirjat!

Antti: Mutta valmistakaa muutenkin asianne — ja ajatelkaa kaikki! S e v o i v i e d ä h e n g e n.

Anssi: Vieköön! Onpahan tehty jotakin.

Jussi: (levottomasti) Pojat, kuuletteko laulua?

Antti: Niin. Kuunnelkaa sitä, että saatte kerrankin kylläksenne! Noin ne hoilaavat joka ilta täällä raiteillamme. Ja me s i e d ä m m e sen, me täällä!

Anssi: Eipä siedetä enään. Nyt tehdään tekoja, pojat!

Jussi: (innostuen mukaan) Tekoja tehdään!

Niku: Tuli ja tappura! Kyllä minä kerran ryssän puijaan vaikka hameet kintuissa.

Antti: Hyvä, pojat! Se on päätetty (iloisesti). Tämä on alkua. Tulee vielä muuta. Täytyy, t ä y t y y tulla! Hei pojat! eläköön junkkarien aate! Kuulkoot sen vaikka ryssät! Eläköön!

Pojat: Eläköön, Eläköön!

Esirippu. (Jatk.)

Metsäsissi Hannu Aapranpoika

Kertomus Roth'in ja Spoof'in päiviltä

Kirj. *Heikki Asunta.*

(Jatk.)

RUUDIN KÄRYÄ.

Sekavin miettein oli Hannu Aapranpoika ratsastellut tiettömien korpien halki. Sanat „kenraali" ja „amiraali" soivat yleväkaikuisina hänen korvissaan ja toisinaan häntä hiukan ihmetytti, miksei hän milloinkaan ollut kuullut niitä nimien Roth ja Spoof yhteydessä. Eilispäivän kuluessa ei ollut riittänyt aikaa turhiin kyselyihin, siksi tärkeältä oli vahdinpito Miestamon vuolteen pielessä tuntunut kummastakin nuoresta miehestä.

Sitä suurempi oli Hannu Aapranpojan ihmetys, kun hän viimein, Virtain Herraskylän takamaille ehdittyään yhdytti sissipartion.

Suuren suuri ei tuo vihollisen selkäpuolelle uskaltautunut „armeija" ollut. Noin neljäkymmentä sotilasta se käsitti, lisänään pari korpraalia ja muutamia pohjoishämäläisiä talonpoikia, joitten päitä ei näkynyt turhan vuoksi huimaavan. „Kenraali" ja „amiraali" osoittautuivat Porin rykmentin lippumiehiksi, ja „adjutanttina" heillä oli rotevankokoinen, älykäskatseinen korpraali Jussi Kortman.

Roth, jolle Hannu Aapranpoika ilman mutkailuja ilmoittautui, otti hänet silminnähtävällä tyytyväisyydellä vastaan. Kuultuaan, että tulokas oli synnynnäisiä pohjois-hämäläisiä, hieroi hän ihastuneena käsiään ja nimitti Hannu Aapranpojan muitta mutkitta tiedustelijakseen. Ja vastaleivottu „vakooja" sai aseekseen käyttökelpoisen, miehevän musketin ja miekan, joka sekin näytti täyttävän vaateliaammatkin mitat.

— — —

Majuri Eek, pataljoonan komentaja, oli antanut sissipartion ensimmäiseksi tehtäväksi tuhota ryssien Virroilla sijaitsevat varastot. Hannu Aapranpoika sai näyttää kuntonsa tehdessään tiedustelumatkansa suoraan suden luolaan, Herrasen vauraaseen kylään, mistä ryssien loilotus kantautui kauaksi takamaille.

Vain vanha kaksireikäinen turvanaan Hannu Aapranpoika lähti vaaralliselle taipaleelle. Hän kierteli lepikoissa lymyillen kylää kuin kissa kuumaa puuroa, sai selville yhtä ja toista tärkeätäkin, mutta ei onnistunut ottamaan täyttä tolkkua vartijamiehistön määrästä. Äskettäin koeteltuun näyttelijätaitoonsa turvaten aikoi hän viimein uskaltautua itse pääpesään ja liattuaan naamansa huolella ja pörrötettyään hämäläiset harjaksensa sekavaksi kuontaloksi, alkoi hän töksähtelevin hölmönaskelin yltiöpäisen vaelluksensa puoliksi autiolla maantiellä taloryhmiä kohden.

Virtain kamaralta olisi Hannu Aapranpoika löytänyt hautapaikkansa, ellei suopea kohtalo yhdennellätoista hetkellä olisi tullut hänen avukseen.

Tuskin oli hän astunut viittäkymmentä askelta, kun hänen herkät korvansa erottivat lähenevän jytinän takaa päin. Hetken kuluttua ilmestyi täyttä laukkaa ajava ratsumies aukion laitaan, ja selittämättömän aavistuksen pakottamana lymysi hän siinä silmänräpäyksessä harvakasvuiseen ruispeltoon tiepuolessa. Sieltä saattoi hän kenenkään huomaamatta pitää silmällä ympäristöään, eikä kauan kulunutkaan, kun hän huomasi toisen ratsumiehen alkavan lasketella kylästä päin tulijaa kohden.

Miehet kohtasivat toisensa Hannu Aapranpojan piilopaikan lähimailla. Tunnukset vaihdettiin ja vanhaa tuttavuutta näyttiin verestettävän. Sydän jysähti ko-

vasti piileskelijän rinnassa, kun hän hetken tulokasta tarkasteltuaan älysi, että siinä oli juuri sama mies, joka hänet pari päivää aikaisemmin oli vanginnut Ruoveden —Oriveden rajamailla ja jonka tarkkaa upseerinsilmää ei hänen piikkopaitainen olemuksensa ollut kyennyt pettämään.

Hetkeksi hämäännytti huomio Hannu Aapranpojan ajatukset. Hän käsitti selvää selvemmin, mikä hänellä olisi ollut edessään, jos hän olisi ennättänyt kylään ennen ratsastajan tuloa ja tullut siellä verekseltään paljastetuksi. Hirsipuu! Siinä olisi ollut koko lorun loppu; mikäpä siinä olisi auttanut.

Pian sopeutuivat ajatukset kuitenkin taas entisiin tasaisiin uomiinsa, ja piileskelijä alkoi terävin korvin kuunnella ratsumiesten keskustelua. Hän ehti saada selville, että kylässä majailevan vihollisen lukumäärä nousi yli 300:n miehen ja että sissipartion siis oli turhaa yrittää ajatellakaan Herrasen varastojen valloitusta. — Muutapa Hannu Aapranpojan ei sillä hetkellä tarvinnutkaan tietää. Hän tyytyi makailemaan hiljaa ruispellon kätkössä ja odottelemaan ratsumiesten lähtöä, saadakseen sitten rauhassa, kenenkään häiritsemättä palata omiensa luo.

Kaikki näytti jo varsin selvältä. Miehet olivat aikeissa kaikessa rauhassa ajella kylään päin, kun onneton voikukan siemen lensi Hannu Aapranpojan sierainten ulottuville, tunkeutui huomaamatta luvattomille teille ja herätti henkiin väkivaltaisen aivastuksen. Ja kun alkuun oli päästy, seurasi sitä toinen, vieläpä kolmas ja neljäskin. Hetken verran näyttivät ryssät hölmistellen tarkastelevan ympärilleen, mutta pian keksi kylästä tulleen silmä aivastelijan harvakasvuisen rukiin keskeltä. Nopea käsi tempasi pistoolin vyöltä, laukaus pamahti, ja tulenpolttava lyijyluoti piirsi iankaikkisen jakauksen keskelle Hannu Aapranpojan oljenkeltaista kuontaloa.

Mutta silloin oltiin jo toisellakin puolen valmiita leikkiin. Äskeinen ampuja putosi satulasta suin päin, ja toverin haroessa asettaan, kaatui hevonen hänen altaan aivot puhki ammuttuina. Äkillinen säälinpuuska oli vallannut Hannu Aapranpojan sydämen. Mies näytti niin perin pohjin erilaiselta kuin muut arolaiset. Hänen silmissään ei ollut eläimellistä aasialaista välkettä eikä hänen olemuksensa uhonnut sitä siivotonta röyhkeyttä, joka ryssissä aina oli Hannu Aapranpoikaa ärsyttänyt. Sitäpaitsi: olihan mies kohdellut häntä ihmisiksi pari päivää sitten, kun Hannu Aapranpoika oli ollut täydellisesti hänen armoillaan. Parasta siis maksaa hyvä hyvällä.

Upseeri näytti itsekin käsittäneen, että laupeus oli tullut hänen osakseen. Yrittämättäkään enempää etsiskellä piileskelijää, alkoi hän astella kylään päin, jonne kaatuneen hevonen oli pillastuneena ravannut.

(Jatk. seur. numerossa).

KANSALLISTA NUORISOTOIMINTAA

Kuortaneen nuorisoleirit.

Edellisessä numerossamme kerroimme jo Kuortaneella juhannuksen jälkeisenä päivänä alkavista suurista nuorisoleireistä. Ennakolta havaittavasta niihin kohdistuvasta mielenkiinnosta päättäen tulee leireistä edellisiä Kuortaneen nuorisoleirejäkin voimakkaammat.

Ja sitäpaitsi leirien ohjelma on suunniteltu niin monipuoliseksi, että se ei varmaan enää jätä toivomisen varaa. Mainitkaamme vain leiriläisten jako *kahteen kouluutuslinjaan,* josta aiheutuu, että kursseilla on mahdollisuus päästä myös yksityiskohtaisempaan ja laajempaan kouluutustoimintaan.

Ulkoilua, erilaisia urheilumuotoja ja reippaita marssimatkoja sisällytetään leirien ohjelmaan enemmän kuin ennen. Uutuutena tulkoon mainituksi jonakin leiripäivänä järjestettävä *kenttäharjoitus,* johon osallistuvat sekä poika-, että tyttöleiri.

Kaikilla Kuortaneen kesäleireillä on vallinnut moitteeton kuri. Siinäkin tullaan kuitenkin tekemään muutamia parannuksia. Laadittavan *leiriohjesäännön* avulla kursseilla noudatettavat muodollisuudet samanlaistetaan. Tällä tulee tulevaisuuteen nähden varmaan olemaan suurtakin merkitystä kokemusten antajana oikean järjestökurin kehittämiseksi nuoriso-osastoissa.

Tulemme jatkuvasti julkaisemaan tietoja ensikesäisistä Kuortaneen nuorisokursseista tässä lehtemme osastossa. Seuraavassa numerossamme kerrotaan lähemmin kursseilla tapahtuvasta kouluutustoiminnasta ja luennoitsijoista, joiksi olemme saaneet kaikki parhaat käytettävissä olevat luennoitsijat.

Toivomme, että kaikissa nuoriso-osastoissa jo nyt alettaisiin varustautua Kuortaneen kesäleirin varalle. Samalla kehoitamme niitä IKL:n paikallisosastojen jäseninä toimivia nuoria, joitten kotipaikkakunnalla ei vielä ole nuoriso-osastoa, pitämään nämä leirit mielessään, sillä he pääsevät mukaan leirien alemmalle kouluutuslinjalle.

VANAJAN JÄRJESTÖKURSSIT.

Vanajan järjestökursseille 8. 11. 4. olivat myös monet nuoriso-osastot lähettäneet edustajiaan. Varsinkin monista etelähämäläisestä pitäjästä oli osanottajia nimenomaisena tarkoituksenaan nuorisotoimintaan tutustuminen.

Kursseilla luennoivat eversti *Susitaival,* kapteeni *Meriluoto* sekä toimittaja *Lius,* joista viimeksimainittu käsitteli nuorisoitoiminnan eri puolia.

Ensimmäisenä kurssi-iltana oli Hämeenlinnan nuoriso-osasto järjestänyt veljesillan „Mustaan Karhuun", jonne kurssilaisetkin olivat kutsutut. Tilaisuudessa vallitsi välitön, isänmaallinen mieliala. Päivän tärkeimmistä kysymyksistä sekä nuorison kansallisesta taistelusta puhuivat kapteeni *Meriluoto* ja toimittaja *Lius.* Tilaisuudessa suoritettiin myös Hämeenlinnan nuoriso-osaston toimivien jäsenten jäsenkirjain jako.

Vanajan järjestökurssit olivat omiaan viemään nuorisotyötä aimo askeleen eteenpäin. Varsinkin Etelä-Hämeestä voinemme odottaa hyviä tuloksia Hämeenlinnan nuoriso-osaston johtajan *Reino Arpian* ryhtyessä nyt piirin nuorisotyön ohjaajana herättämään maakunnan nuorisoa.

JYVÄSKYLÄ.

Paikallisjohdon saatettua päätökseen IKL:n organisation uudistamisesta johtuneet toimenpiteet, on myöskin samalla voitu lopullisesti ryhtyä toteuttamaan paikallisjohdon laatimaa toimintasuunnitelmaa po:lle.

Po:n toimintasuunnitelmasta mainittakoon sen kouluutus-suunnitelma, jonka aikana pidetään luentoja seuraavista aiheista:

22. IV.	Järjestökuri.
„	Organisatio.
29. IV.	Järjestötalous.
„	Propaganda.
6. V.	Järjestötyö.
„	Järjestön suhde kunnallis- ja sisäpolitiikkaan.

Tämän, järjestöä käsittelevän luentosarjan jälkeen pidetään suullinen ja kirjallinen välikoe 9. V.

13. V.	Maanpuolustus.
„	Sisä- ja ulkopolitiikka.
20. V.	Taloudellinen ja henkinen imperialismi
27. V.	Puolue- ja korporatiovaltio.
„	Uskonto ja kansallinen herätystyö.
3. VI.	Sosialipolitiikka.
„	Kunnallishallinto ja -politiikka.
10. VI.	Johtajaperiaate.
„	Johtamistaito.

Tämän jälkeen pidetään jälleen kirjallinen ja suullinen koe 13. VI. ja annetaan jokaisen vielä oma-alotteisesti suorittaa jokin poliittista kypsyneisyyttä enemmän vaativa työ, kuten pirttikokouksen tai onnistuneen kerhoillan järjestäminen, tyydyttävästi suoritettu ohjelmanumero j.n.e.

Koska po:n kesätoiminta on aikaisemmin vaikeutunut sen vuoksi, että ei ole ollut käytettävissä paikkakuntalaisista muodostettua elintä, on nyttemmin muodostettu työläisnuorukaisista iskujoukko, joka tulee kesänkin aikana jatkuvasti toimimaan.

Po:n paikallishuoltajaksi on määrätty liikeap. *Väinö Toivonen.*

MERJAN KAIUN HYÖKKÖYSRETKET.

Merjan Kaiku, Helsingissä toimiva kansallisen nuorison taideseura on pitkin talvea valmentautunut hiljaa mutta tunnollisesti.

Mutta tänä kevätkautena on se suunnitellut useita hyökkäysretkiä, joista nyt kaksi on toteutettu. — Sunnuntaina 18. 4. vietettiin kansallista nuorisojuhlaa Lohjan Sk.-talossa. Tilaisuuteen kertyneestä runsaasta yleisömäärästä oli selvä enemmistö nuorisoa. Ohjelmassa oli Merjan Kaiun lausuntakuoron esityksiä *Pekka Kuusen* johdolla ja laulukuoron esityksiä säveltäjä *Arvo Laitisen* säestäessä. Puhujina olivat mukana kansanedustaja *Yrjö Saarinen,* joka puhui nykyhetken poliittisesta tilanteesta ja ylioppilas *Erkki Ervamaa,* jonka innostavat sanat kohdistuivat tilaisuudessa läs-

näolleeseen runsaslukuiseen nuorisojoukkoon. — Juhlan viimeisenä ohjelmanumerona esittivät Merjan Kaiun näyttelijät „Jääkärit"-näytelmän ensimmäisen osan.

Juhla oli kauttaaltaan ehyttunnelmainen ja innostava.

Keskiviikkona 21. 4. suuntasivat Merjan Kaiun lausunta- ja laulukuorolaiset sekä näyttelijät matkansa Porvooseen, jossa oli klo 20 kansallinen nuorisojuhla Palokunnantalossa. Nuorisoa oli jälleen liikkeellä yllättävän runsaasti. Ohjelma alkoi säveltäjä *Arvo Laitisen* alkusoitolla, jonka jälkeen lausuntakuoro muokkasi erinomaisen ehyillä numeroillaan yleisön mielialan hyvin vastaanottavaksi. Tämän jälkeen nousi puhumaan toimittaja *Viljo Lius*. Hän kuvasi kansallista taistelua ajankohtana, jolloin niin monet niistä, joita on pidetty uskollisista uskollisimpina suomalaisuuskysymystä kohtaan, yksi toisensa jälkeen „tarkistavat kantansa" ja ojentavat kätensä yli „huutavien päitten" — ruotsalaisille ja sosialisteille. Puhe sai yleisön ratkeamaan hyvin voimakkaisiin kättentaputuksiin. — Tämän jälkeen Merjan Kaiun laulukuoro esiintyi säveltäjä Arvo Laitisen toimiessa säestäjänä. Seurasi väliaika.

Toisen ohjelmanpuoliskon ensimmäisenä numerona olivat lausuntakuoron esitykset Pekka Kuusen johtaessa. Illan toisen puheen piti ylioppilas *Erkki Ervamaa kuvaten* todellisten „nuorison sielujen varkaitten" salakähmäistä puuhailua nuorison ympärillä. Lopussa puhuja asetti nykyajan nuorison esikuviksi vapaussodan koulupojat ja jääkärit, joitten jälkiä meidän tulisi seurata. — „Jääkärit"-näytelmän jälkeen laulettiin yhteisesti „Vala".

Tämä tilaisuus oli, jos mahdollista, vieläkin onnistuneempi kuin Lohjan nuorisojuhla.

Jatkakoon Merjan Kaiku sitä tietä, jolle se nyt on lähtenyt. Sisäisen valmentautumisen jälkeen alkaa taistelu.

LAHTI.

Lahden nuoriso-osaston perustava kokous pidettiin 17 päivänä huhtikuuta klo 19.30 *Kotitalon* pienemmässä salissa. Tilaisuudessa vierailivat Etelä-Hämeen piirin nuorisotyön ohjaaja *Reino Arppi*, ja toimittaja *Lius*, jotka luennoivat nuorisotyöstä. Tilaisuudessa puhui myös ylioppilas *Oiva Paananen*.

HELSINKI.

Hämäläisten talon juhlasali täyttyi 14. 4. vietetyssä Helsingin nuoriso-osaston juhlassa viimeistä sijaansa myöten. Voimakkaana kaikui suomalaisuusjulistus tässä pääkaupunkimme kansallisen nuorison taistelujuhlassa.

Kun yleisö oli asettunut paikoilleen saliin, sammuivat salin valot ja soihtukulkue marssi sisään „Luo lippujen"-laulun tahdissa. Kun merkkisoitto oli kajahtanut, tuotiin valtakunnan lippu saliin yleisön tervehtiessä sitä. Soihtujen valossa lausui ylioppilas *Pekka Kuusi* runon „Suomalainen laki", jonka aikana yleisö yhä seisoi. Lausunnan päätyttyä kajahti taas merkkisoitto ja yleisö kohotti kätensä tervehdykseen, kun lippu vietiin salista.

Kansallisten ylioppilaittemme edustajana astui puhujapaikalle pastori *Erkki Kansanen*. Hän kuvasi suomalaisuuden taistelua historian eri ajanjaksoina ja totesi, että tuo taistelu ei vieläkään ole viety loppuun. Ylioppilaat tekevät suomalaisuustyötään, mutta kääntyvät samalla myös Suomen kansan ja koko sen nuorison puoleen toivoen, että heidän taistelunsa ymmärrettäisiin ja että se saavuttaisi vastakaikua. — Puhujan selvät sanat palkittiin suosionosoituksin.

Rovasti *K. R. Kares* astui sitten puhumaan yleisön osoittaessa hänelle suosiotaan. Rovasti Kares puhui aiheesta „IKL ja suomalaisuus" kuvaten puolueitten peliä kansallisuuskysymyksellämme ja pohjaa, jolta kansalaisten tulee lähteä suomalaisuuskantaansa muodostaessaan. Yleisö seurasi herpaantumattomalla mielenkiinnolla puhujan sanoja.

Lopettajaispuheen piti toimittaja *Viljo Lius*. Puhuja toisti sen varoituksen, joka lausutaan aina silloin, kun joku entinen suomalaisuusmies pettää lippunsa, ja joka kuuluu: *Älkää pettäkö ihanteitanne!* Ennen on aina ollut vallitsevana sellainen käsitys, että harkinta ja varovaiset sanat kuuluvat vanhemmalle ikäkaudelle, mutta nuorisolla on oikeus olla raisu ja ampua joskus yli maalin. Mutta nykyisin täytyy olla vähintäinkin ministeri, ennenkuin uskaltaa typeröidä. Viimeisissä lauseissaan puhuja voimakkaasti kehoitti nuorisoa uskollisuuteen jokaisessa tilanteessa.

Salin valot sammuivat jälleen. Väliverho aukeni. Seurasi kuvaelma, jossa koululainen, työläisnuorukainen ja talonpoikaisnuorukainen sekä maailman valtateitä kulkeva nuorukainen tapaavat toisensa saman leirinuotion ympärillä, leirinuotion, johon on tulen sytyttänyt vapaussoturi. Kuvaelma päättyi „Iltarukoukseen", jota yleisö kuunteli hartaana seisaalleen nousten.

Helsingin nuoriso-osaston taistelujuhla onnistui sekä yleisömenestyksen että ohjelman puolesta erinomaisesti. Illasta muodostui voitto Helsingin IKL-nuorisolle.

MYRSKYLÄ.

Myrskylän nuoriso-osaston perustava kokous pidettiin 16 päivänä huhtikuuta klo 20 IKL:n Myrskylän paikallisjohtajan kotona. Tilaisuudessa toimittaja *Lius* selosti nuorisotoiminnan eri puolia ja oli innostus asiaa kohtaan ilmeinen. Nuoriso-osasto päätettiin perustaa ja on se jo aloittanut toimintansa.

Kesälomalle lentämällä – ilmaiseksi!

Lomanviettoon lentämällä — laivalla — tai rautateitse. Lomamatka ulkomaille, siinä elämys. Monelle se on vaikeata, — ei kannata matkustaa. Lehtemme antaa Teille ilmaisen lomamatkan joko Tukholmaan, Tallinnaan tai kotimaisen rengasmatkan. Kaiken tämän Te saatte osallistumalla vain järjestämäämme ilmoitusarvauskilpailuun.

KILPAILU ALKAA!

Edellisessä numerossamme ilmoitimme kilpailustamme, johon kaikki lukijamme saavat osallistua. Tässä numerossa avaamme kilpailun, sekä julkaisemme ensimmäiset kilpailuilmoitukset. Kehoitamme kaikkia lukijoitamme tutkimaan näitä ilmoituksia hyvin tarkasti, sekä antamaan sitten meille oman arviointinsa, "miksi juuri tämä ilmoitus on paras".

OHJEITA:

Kilpailumme kestää touko- ja kesäkuun. Kilpailuilmoituksia julkaisemme kaikissa tällä ajalla ilmestyvissä numeroissamme. Kilpailuumme osallistuvissa ilmoituksissa on merkintä "Kilpailuilmoitus", eroitukseksi tavallisista ilmoituksistamme.

Viimeisessä kilpailunumerossamme julkaisemme kilpailusetelin, jonka jälkeen arvostelu palautetaan toimistoomme.

Säilyttäkää kaikki kilpailunumerot, sillä vasta viimeisen kilpailunumeron jälkeen postitetaan kilpailuseteli.

"Luo Lippujen"-ystävät, osallistukaa joukolla kilpailuumme, sillä mahdollisuutenne ovat suuret. Jokaisella arvostelijalla on mahdollisuus voittaa vapaa lentomatka Tukholmaan.

LUO LIPPUJEN!
Ilmoituskonttori.

NOPEAN JA TURVALLISEN MATKAN TUNNUS

Aeron merkki on „rengas", joka liittää maamme suoraan mannermaan pääkaupunkeja yhdistävään lentoverkostoon. Minne tahansa matkanne viekään, nopein ja täsmällisin keino päästä päämääräänne on käyttää hyväkseen Aeron teräslintujen turvallista lentopalvelua ja sitä etua jonka nopeat ja joustavat yhteytemme teille tarjoavat.

LÄHEMPIÄ TIETOJA MATKATOIMISTOT JA

AERO O Y 32 008 33 450

19 kevättä sitten.

Otteita Martti Santavuoren kirjasta "HIILTYNYT LEHTI"

Masentuneena suomalaiset ottivat sinä vuonna joulun ja uudenvuoden vastaan. Vuosi 1918 alkoi mustan ja verenkarvaisen esiripun peittäessä tulevaisuuden.

Mutta salaisuudessa toimivat ne, joita Jumalan kiitos aina on riittänyt, ja jotka nyt kantavat löyhäpäisten haaveilijoiden nimeä. *Kuinka monta kertaa onkaan isänmaa saanutkaan kiittää suurimpia voittojaan löyhäpäisten haaveilijoiden olemassaolosta!*

* * *

Jääkäri, Suomen kansan tulevaisuuden lupaus, kärsimyksien kostaja, horjumattoman uskon palkinto, äitien rukousten, isien työn, nuorukaisten haaveiden täyttymys, rautainen ihme, lahja taivaasta. Hänet nähtiin omin silmin, nähtiin seisovan rivin edessä, ja hänen karski äänensä tunki suoraan sydämiin.

* * *

Useitten taistelupäivien jälkeen oltiin vihdoin lähestymässä Tamperetta, osaksi resiinoissa, osaksi rautatievaunuissa. „Valkoisen Suomen" tietojen mukaan saartorengas yhä kiristyi Tampereen ympärillä. Se alkoi olla jo täydellinen, ja punaisten toivottiin antautuvan ilman järjetöntä verenvuodatusta. Toisaalta näytti siltä, että punaiset aikovat myydä paikan lujasta. Harhaanjohdetut työmiehet, vaikka nyt katkeruudekseen alkoivat huomata, minkälaista peliä heidän kustannuksellaan oli pelattu, pitivät suomalaisella sitkeydellä kiinni päätöksestään. Voittajan armoille jääminen katkeroitti heidän mieltään ja peloitti samalla, sillä „Kansan Lehden" ja „Työmiehen" syöttämät valheet lahtarien hirmutöistä eivät olleet omiaan heitä rohkaisemaan. Heidän sotauutisten valhellisuus alkoi kuitenkin tulla selväksi, kun he väittivät joukkojensa voitokkaasti etenevän, vaikka jokainen rintamallaolija omin silmin näki, ettei niin ollut laita. Kuvaillessaan lahtarien hirmutekoja, heidän ei tarvinnut käyttää mielikuvitustaan, sillä punaisten murhakomppanioitten teot ylittivät kaikki mielikuvituksen rajat. Noihin eläimellisiin murhiin eivät punaisten varsinaiset taistelujoukot, torpparit ja maatyöläiset, jotka olivat olleet kyllin rehellisiä lähteäkseen rintamalle, juuri koskaan osallistuneet, vaan hirmutyöt suorittivat melkein säännöllisesti sellaisista „työn raskaan raatajista" muodostetut osastot, joiden miehille työnteko oli jokseenkin tuntematon käsite. Hillitön kiihoitus oli manannut nämä hornanhenget esiin, eikä mikään mahti kyennyt pitämään niitä aisoissa. Vaaran uhatessa innokkaimmat villitsijät saivat ensiksi asiaa pois Tampereelta. He muistivat mikä mitäkin tärkeää toimitettavaa Turussa ja Helsingissä ja jättivät punaisten pohjoisen rintaman päällikön yksinään. Tämä olikin punaisten johtajista ainoa, joka miehekkäästi pysyi joukkojensa luona viimeiseen asti, mies, jota kohtaan ei voi eräiden hänen ominaisuuksiensa takia olla tuntematta myötätuntoa.

KANSALLINEN NUORISO (Jatk. siv. 149)

Miten lohduton onkaan nuorison tulevaisuudenkuva. Heillä ei ole kokemusta etsiessään hillittömässä kilpailussa toimipaikkoja. Sama on laita myös työläisnuorison piirissä. On siis jo olemassa yhteinen taloudellinen pohja. Epävarmuus tulevaisuudesta yhdistää koko kansamme nuorisoa. Se on kansallinen hätä! Vain kansallinen heräämys voi yhdistää kansalaiset yhteisvoimin tuota hätää torjumaan.

Vanhempaa väkeä ahdistavat ennakkoluulot. Kansallinen ajatus valtaa siellä hitaammin mieliä. Nuoriso, jota yhdistää yhteinen hätä ja joka ei ole ollut niissä myrskyissä mukana, mitkä jättivät jälkeensä vaikeasti paranevat haavat vanhemman polven sieluun, voi löytää oikean tien. Kansallinen nuoriso olkoon alotteen tekijänä. Sen on mentävä työläisnuorison luo! On puhuttava yhteisestä hädästä. On kutsuttava työläisnuoria rakennustyöhön, yhteistä hätää, yhteiskunnallisia epäkohtia torjumaan kansallisella pohjalla. Rakentamaan, ei repimään. Rakastamaan, ei vihaamaan.

Työläisnuoriso, joka alttiilla uhrautuvaisuudella on valmis antamaan kaikkensa luokkansa puolesta, on varmasti yhtä valmis antamaan kaikkensa kansansa ja maansa puolesta, jos sen luonnolliset oikeudet tunnustetaan. Ilman ennakkoluuloja täytyy työväkeä lähestyä voittaakseen sen luottamuksen. Ilman ennakkoluuloa vain voi kansallinen nuoriso työnsä suorittaa. Yhteinen hätä yhdistää. Veren ääni kutsuu. Kansamme voimat täytyy koota yhteen.

Nuoriso on sen tekevä!

J. K—mo.

„Me tiedämme: tulee päivä, jolloin jäävuoret sulavat paikalleen. Poissa ovat silloin erimielisyydet ja puolueriitojen korkeat, särmikkäät vuorenhuiput, tasaisiksi ovat tasoittuneet ne syvänteet ja kuilut, jotka ammottavat eri säätyluokkien välillä", lausui Uusimaan perustaja, kansallisuustaistelija

Johannes Linnankoski.

Houkuttelevaa

makunsa raikkaudessa on Launeen-lähteen kuuluisaan veteen valmistetut

LAHDEN hunaja-sima
LAHDEN Limonaadi
LAHDEN Sitruunasooda ja
LAHDEN Vichy

O.Y. MALLASJUOMA LAHTI

Kilpailuilmoitus

Lakeuden Kirjapaino, Seinäjoki 1937.